

വീക്ഷണ ഭിന്നതകളും വിശ്വാസികളുടെ ലാർഗവും

ആധികാരികമായ പ്രമാണങ്ങളുടെ ബലത്തിൽ മാത്രം ലോകത്ത് ഇന്നോളം നിലനിന്ന ഒരു ഒരു ദർശനം ഇസ്ലാം മാത്രമാണ്. പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ കടന്നുകയറ്റത്തെ അത് പരിപൂർണ്ണമായും നിരാകരിക്കുന്നു. പ്രശ്നങ്ങളെ പ്രമാണങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ മാത്രം പരിശോധിക്കുകയെന്നതാണ് ഇസ്ലാം മുന്നോട്ടുവെക്കുന്ന രീതിശാസ്ത്രം. പൗരോഹിത്യത്തിന് ഇവിടെ ഒരുപ്രമാദിത്വവും കൽപിക്കപ്പെടുന്നില്ല. കൃത്യവും വ്യക്തവുമായ പ്രമാണങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യമുള്ളതുകൊണ്ട് മുസ്ലിം സമൂഹത്തിന് ഏതൊരു കാര്യത്തിലും അഭിന്നമായ നിലപാടല്ലേ ഉണ്ടാകേണ്ടതെന്നത് തീർച്ചയായും യുക്തിപൂർവമായ കഴ്ചപാടാണ്. എന്നാൽ യാഥാർത്ഥ്യപൂർണ്ണമായ പ്രായോഗിക കാഴ്ചപാടിൽ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ ഭിന്നതകൊണ്ട് ശിഥിലമാവുകയും സംഘർഷഭരിതമായ സാഹചര്യം നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് മറ്റ് മതസമൂഹങ്ങളിലേതിനേക്കാൾ ഇസ്ലാമിക സമൂഹത്തിലാണെന്നത് വിശദീകരണം ആവശ്യമില്ലാത്തത്ര വ്യക്തമാണ്.

ന്യായവും അന്യായങ്ങളും കൂടിക്കലർന്നതാണ് ഈ ഭിന്നതകൾ. പ്രമാണങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിലും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിലും പണ്ഡിതന്മാരിൽ സംഭവിക്കുന്ന സ്വാഭാവികമായ വീക്ഷണഭിന്നതയിൽ സമൂഹം പക്ഷം ചേരുകയും തെറ്റെന്നോ ശരിയെന്നോ പരിശോധിക്കാതെ അത്തരം കാര്യങ്ങളെ സംഘടിതമായി സമാപനവൽക്കരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് ഭിന്നവിഭാഗങ്ങൾ രൂപംകൊള്ളുകയും അവ തമ്മിൽ സംഘർഷങ്ങൾ ഉടലെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്.

ഇസ്ലാമിക അനുഷ്ഠാനകാര്യങ്ങളിൽ പ്രമാണങ്ങളിൽനിന്ന് ലഭ്യമായ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ 'മുജ്തഹിദുകളായ' പണ്ഡിതന്മാർ എത്തിച്ചേർന്ന അന്തിമ തത്വങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് മുസ്ലിം സമൂഹത്തിൽ വിവിധ വീക്ഷണ ധാരകൾ (മദ്ഹബുകൾ) രൂപംപ്രാപിച്ചത്. കാലാന്തരേണ ഈ മദ്ഹബുകൾ നാലിൽ പരിമിതമാവുകയും അവയുടെ അനുയായികൾ തമ്മിൽ കടുത്ത മാൽസര്യവും സംഘർഷങ്ങളും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഈ മൽസരത്തിൽ പ്രതിയോഗിയെ തകർക്കുന്നതിന് ആക്ഷേപങ്ങളും ദുരാഭിപ്രായങ്ങളും വ്യക്തിഹത്യയും വരെ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടുവെന്നാണ് ചരിത്രസാക്ഷ്യം. ശാഫിഇ മദ്ഹബിനെതിരെയുള്ള വിരോധം മഹാനായ ഇമാം ശാഫിയെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം ഇബ്ലീസിന്റെ മാർഗമാണെന്ന് പ്രചരിപ്പിക്കുക വരെ മാത്രമല്ല ഈ ഹീന കൃത്യത്തിന് തെളുവുണ്ടാക്കാൻ വേണ്ടി നബി (സ്വ) യുടെ പേരിൽ കള്ള ഹദീഥുകൾ നിർമ്മിക്കാൻ പോലും മദ്ഹബീ പക്ഷപാദിത്വം കൊണ്ട് അന്ധമായവർ ധൂഷ്ടരായി. 'ഈ സമുദായത്തിൽ പിന്നീട് ഒരുകാലത്ത് മുഹമ്മദ് ബ്നു ഇദ്രീസ് എന്നൊരാൾ വരാനുണ്ട് അയാൾ ഇബ്ലീസിനേക്കാൾ വഴിപിഴച്ചവനാണ്' എന്ന് നബി (സ്വ) പറഞ്ഞു എന്ന ആശയത്തിലുള്ളതാണ് ആ നിർമ്മിത ഹദീഥ്. എന്നാൽ മദ്ഹബീ പക്ഷപാതിത്വത്തിന്റെ ഈ മൽസര പരമ്പരകൾ ഒരുഭാഗത്ത് അരങ്ങേറുമ്പോൾ തന്നെയാണ് നാലിൽ ഒരു മദ്ഹബിനെ അന്ധമായി അനുകരിക്കൽ ഓരോ മുസ്ലിമിനും നിർബന്ധമാണെന്നും അപ്രകാരം ചെയ്യാത്തവരെല്ലാം വഴിപിഴച്ചവരാണെന്നുമുള്ള ആശയങ്ങളും പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. ഒരു ഭാഗത്ത് പണ്ഡിതന്മാരെയും അവരുടെ വീക്ഷാഗതികളെയും ആക്ഷേപിക്കുകയും അവരെ കൊള്ളരുതാത്തവരായി ചിത്രീകരിക്കുകയും ചെയ്യുക. മറുഭാഗത്ത് പണ്ഡിതാഭിപ്രായങ്ങൾക്ക് അപ്രമാദിത്വം കൽപിച്ച് അവയെ അന്ധമായി പിന്തുടരാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്യുക എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിചിത്രാനുഭവങ്ങൾക്ക് മുസ്ലിം സമൂഹം സാക്ഷിയായി.

മത വിഷയങ്ങളിൽ ഗവേഷണം നടത്തിയ പണ്ഡിതന്മാരോടും അവരുടെ വിവിധ വീക്ഷണഗതികളോടും പുലർത്തേണ്ട മാനുഷവും ഉത്തരവാദിത്വപൂർണ്ണവുമായ സമീപനം എന്തായിരിക്കണം, എങ്ങനെ ആയിരിക്കണം എന്നത് ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ചർച്ച ചെയ്യേണ്ട ഒരു വിഷയമാണ്. മുജ്തഹിദുകളായ പണ്ഡിതന്മാരാരും അവരുടെ പേരിൽ മദ്ഹബുകൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടില്ല. മനുഷ്യരെല്ലാം പരിമിതികളുള്ളവരാണ്. ആരുടെ ചിന്തയിലും അബദ്ധങ്ങളും പിഴവുകളും സംഭവിക്കാവുന്നതാണ്. അതിനാൽ പിഴവ് സംഭവിക്കാൻ സാധ്യതയുള്ള ആരുടെ വാക്കും അന്ധമായി പിൻതുടരുന്നതിന് ഇസ്ലാമികമായി യാതൊരു ന്യായവും ഇല്ല തന്നെ. ഇവിടെയാണ് ‘എന്റെ ദാസന്മാർക്ക് നീ സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കുക. അതായത് വാക്ക് ശ്രദ്ധിച്ച് കേൾക്കുകയും അതിൽ ഏറ്റവും നല്ലത് പിൻപറ്റുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക്, അക്കൂട്ടർക്കൊക്കുന്നു അല്ലാഹു മാർഗ്ഗദർശനം നൽകിയിട്ടുള്ളത്. അവർ തന്നെയാകുന്നു ബുദ്ധിമാന്മാർ.’ (സൂമർ:18) എന്ന് ക്വർആനിക ആശയം അർത്ഥവത്താകുന്നത്. മഹത്തുക്കളും ത്യാഗീവര്യന്മാരുമായ പണ്ഡിതന്മാരേയും നേതാക്കന്മാരേയും ഒരേപോലെ അംഗീകരിക്കുകയും ഒരു പ്രത്യേക വിഷയത്തിൽ അവർ പുലർത്തിയ വ്യത്യസ്ത വീക്ഷണങ്ങളെ ഒരേപോലെ വിലയിരുത്തുകയും പ്രമാണങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഏറ്റവും ശരിയായി ബോധ്യപ്പെടുന്നവരെ അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്ന സത്യസന്ധവും മാനുഷവുമായ രീതി സ്വീകരിക്കലാണ് മുസ്ലിമിന്റെ വഴി. കാരണം മഹത്തുക്കളായ പണ്ഡിതന്മാരെ അന്വീയാക്കളുടെ അനന്തരഗാമികളായാണ് നബി (സ്വ) വിശദീകരിച്ചുതന്നത്.

ഭിന്നതയുടെ അകവും പുറവും

‘തനിക്ക് സന്മാർഗ്ഗം വ്യക്തമായി കഴിഞ്ഞശേഷവും ആരെങ്കിലും ദൈവദൂതനുമായി എതിർത്തുനിൽക്കുകയും സത്യവിശ്വാസികളുടേതല്ലാത്ത മാർഗ്ഗം പിൻതുടരുകയും ചെയ്യുന്നപക്ഷം അവർ തിരിഞ്ഞ വഴിക്കൂടെതന്നെ നാമവരെ തിരിച്ചുവിടുന്നതും നരകത്തിലിട്ട് നാമവനെ കരിച്ചുകളയുന്നതുമാണ്. അതെത്ര മോശമായ പര്യവസാനം’ (നിസാഅ്:115)

ജനങ്ങൾക്ക് സന്മാർഗം വ്യക്തമാക്കിക്കൊടുക്കാനാണ് പ്രവാചകൻ നിയോഗിതനായത്. ഇന്നതാണ് സന്മാർഗമെന്ന് വ്യക്തമായതിന് ശേഷവും സ്വാർഥ താൽപര്യത്തിന് വേണ്ടി ഭിന്നിച്ച് ചേരിതിരിയുകയും വിശ്വാസികൾ പിൻതുടരേണ്ട സത്യസരണിയെ പരിത്യജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ നരകത്തിന്റെ വഴിയാണ് സ്വീകരിക്കുന്നതെന്നാണ് ഇവിടെ ക്വർആൻ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നത്. പ്രവാചകന്റെ ദർശനത്തെ അന്ധാവനം ചെയ്തവരാണ് ഉത്തമവിശ്വാസികൾ. അവർ പിൻതുടർന്നുവന്നതല്ലാത്ത വഴി സ്വീകരിക്കൽ പിഴച്ച വഴി തെരഞ്ഞെടുക്കലാണ്. അതിന്റെ അന്തിമ പരിണതി കഠിനമായ നരകശിക്ഷയും.

ക്വർആൻ വ്യക്തമാക്കിയ ആ സത്യവിശ്വാസികൾ ആരാണ്? ഏതാണ് അവർ പിൻതുടർന്ന മാർഗ്ഗം? അന്തിമ പ്രവാചകൻ ദൈവിക സന്ദേശവുമായി ആഗതനായപ്പോൾ അതിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ആ മാർഗ്ഗത്തിൽ ജീവാര്പ്പണം ചെയ്തും മതത്തിന്റെ ജീവിക്കുന്ന പതിപ്പുകളായി തീർന്ന പ്രവാചകൻമാരുടെ സരണിയാണത്. അവരെ പിൻതുടർന്ന സേവന സമ്പന്നരായ പിൻതലമുറ അഥവാ (താബിഉകൾ) അവരെ പിൻതുടർന്നു ജീവിച്ച പിൻതലമുറയായ (താബിഉത്താബിഉകൾ) സ്വീകരിച്ചു പിൻതുടർന്നുവന്ന ജീവിത സരണിയുമാണത്. പ്രവാചകന്റെ ചര്യകളും ഇസ്ലാമിന്റെ പ്രമാണബദ്ധമായ സകല വിജ്ഞാനങ്ങളും തനിമയോടെ അനന്തര തലമുറക്ക് ഋജുവായ രീതിയിൽ കൈമാറിയവരാണവർ. മുജ്തഹിദുകളും, മുഹദ്ദിമുകളും അടങ്ങുന്ന ആ ഉത്തമ തലമുറകളുടെ ആത്മാർത്ഥവും ത്യാഗപൂർണ്ണവുമായ മാർഗം അംഗീകരിക്കൽ ഇസ്ലാമിനെ അതിന്റെ തനിമയോടെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് അനിവാര്യമാണ്. അവരെ കുറിച്ചാണ് ക്വർആൻ ഇപ്രകാരം പ്രശംസിക്കുന്നത്. “മുജാഹിറുകളിൽ നിന്നും അൻസാരികളിൽ നിന്നും ആദ്യമായി മുന്നോട്ടുവന്നവരും സുകൃതം ചെയ്തുകൊണ്ട് അവരെ പിൻതുടർന്നവരും ആരോ അവരെപ്പറ്റി അല്ലാഹു സംതൃപ്തനായിരിക്കുന്നു. അവനെപ്പറ്റി (അല്ലാഹു) അവരും സംതൃപ്തരായിരിക്കുന്നു. താഴ്ഭാഗത്ത് അരുവികൾ ഒഴികിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗത്തോപ്പുകൾ അവർക്ക് അവൻ ഒരക്കിവെക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.” (തൗബ:100)

‘അപ്രകാരം നാം നിങ്ങളെ ഒരുത്തമ സമുദായമാക്കിയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്ക് സാക്ഷികളയാരിക്കുവാനും റസൂൽ നിങ്ങൾക്ക് സാക്ഷിയായിരിക്കുവാനും വേണ്ടി’ (ബക്വറ:143)

ശരിയായ ആ സരണിയിൽ നിന്ന് വ്യതിചലിച്ച അനേകം കക്ഷികളുടെ ഉദയാസ്തമയങ്ങൾക്കും അവ സൃഷ്ടിച്ച ആശയ വൈകല്യങ്ങൾക്കും ഇസ്ലാമിക ലോകം നാളിതുവരെ സാക്ഷ്യം വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. സത്യവിശ്വാസികളുടെ മാർഗ്ഗം സത്യവിശ്വാസികളുടേതല്ലാത്ത മാർഗ്ഗം എന്ന വിഭജനം. ശരിയായതും തെറ്റായതുമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വിവേചക മാനദണ്ഡമായാണ് കണക്കാക്കി വരുന്നത്. ഇന്ന് ഇസ്ലാമെന്ന കളത്തിൽ ഒരുങ്ങിനിൽക്കുന്നതും മറ്റേത് കളത്തിന് പുറത്തേക്ക് അനിയന്ത്രിതമായി ഒഴുകുന്നതുമാണ്. ഇതിൽ ഇസ്ലാമിന്റെ വൃത്തത്തിൽ ഒരുങ്ങിനിൽക്കുന്ന സ്വാഭാവികമായ വീക്ഷണ വ്യത്യാസങ്ങൾ എങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നുവെന്നും അതിനോടുള്ള സമീപനം എങ്ങനെയായിരിക്കണമെന്നുമാണ് നാം ആദ്യം അറിയേണ്ടത്.

ബശീർ എസ്. പൂജപ്പൊയിൽ